

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Ivsti Lipsi[i] Sapientiae Et Litterarvm Antistitis Fama
Postvma**

Lipsius, Justus

Antverpiae, 1629

Cap. IV. An animum inclinarit cum Fortunâ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70662](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70662)

non est Stoïci, qualem me facis. aut inuitum me quisquam cogat, & meliora scientem, in aliam à sensu meo scriptionem? non est Stoïci: non si tundar in mortario: & exertâ hac linguâ, loquentur oculi: hos si quis eruat, singula membra iam lingue erunt. aut quis hanc dexteram, refugâ mente, compellet in scriptionem? non si Mucius fiam, & ardeat illa in igne: nam quæ supererit, dextera mihi & sinistra erit. Etiam hac viduabis LIPSIVM? totum exinde corpus dextera erit, totum scribet, & reteget quod claudebat pectus, Stoicum, vti tu vis; vti ego, Christianum.

— *Phalaris licet imperet, vt sim*

Falsus, & admoto dicitur periuria tauro,

non decedo à veteri maiorum instituto: nec fallo sacramentum, quo baptismate obstringor. At tu memento moniti:

Arcanum neque tu scrutaberis vllius vquam,

minùs etiam, quæ somniata tibi. neque florem domi tuæ natum alieno adnectas capiti, tamquam capitis huius, non tui somnium; tamquam horti non tui, sed illius palmitem.

C A P. I V.

An animum inclinavit cum Fortunâ.

REDANIVS. Animum inclinasti, quò propendere cernebas Fortunam: & maluisti cum Dijs adhærere causæ victrici, quàm cum Catone victæ.

LIPSIVS. Priscus mos redijt, & conuitia spargimus è plaustris. Audisses Isocratem; ** Τὰς ἄλλας λοιδορῆσαι, ἔσσημιον ἀρετῆς ἔστιν.* & temperasses ab hac maledicentiâ. Verùm vtcumque se res habeat; si Dijs adhæsi, quid damnas? meliora sequuntur. si non obstinaui causæ immori cum Catone, quid ringeris? At tu satis habes, si hanc veterem de Cæsare & Catone gemmam in medium sparseris, quæ mihi algâ est vilior. Et quis tibi hîc è tripode ad arculas sedet, vt suggerat & dicitur ex exeso quopiam codice victricem causam, victamque? neque enim hæc tibi, vt pleraque reliqua, sine Theseo. Imò quid scabiem reuocas prisca temporis? pruritus illi, publicè aut priuatim,

Hh 3

quem

* Non est
indicium
virtutis, a-
lios cõuictis
proscindere.

quem non tenuerunt? Quid flammam iniicis publici incendij? non satis arsisse semel? scilicet non à radice periissemus, nisi nouo calami tui igne arderemus.

— *abruptis etiamnum flebile uenis*

Vulnus hiat, magnæque patet via lubrica plaga:
& tu mihi partium studia? Fateor; stetimus non semel tamquam in tenui luto: & obniti (ô homines!) conati, cælo terræque pugnantibus. nimirum nisi Pharsalica, nisi Actiaca redirent, salui esse nō poteramus. Sed quid ego plura de grandi hoc profundo? tantandum semper homini, numquam curiosius explorandum. neque enim hîc sola humana manus: fuit diuina, quæ modò habenas strinxit, modò laxauit partium fortunam. Perieratis non semel, nec salus ipsa saluare vos poterat: hostilia interim, in tam præcipiti fortunâ vestrâ, inò in ipso lapsu, consilia labantes tenuerunt. Nec fuit hoc prudentiæ vestræ, aut hostilis fatuitatis: altior aliqua mens ludebat; & pulsus aliorum ventis, fluctus ponebat.

— *vice cuncta geruntur,*

Alternis que premunt. —

Quid facerem? etiam me Aquilo aliquis inuoluerat in partes (nihil nego) & salutem quærebam, & quietam nemora, in quibus tutò, & sine militari sago, in pacatâ hac togâ, Musis conuiuerem. quæsiui, ut qui ignem solent, cum strictum est frigus,

Et prata canis albicant pruinis;
nec reperti. inò densiori, & plusquàm Norico frigori implexum me sensi. & dum terras fugio intutas, ab immiti abreptus Oceano, cōuoluebar fluctibus. Quid sperarem à citharâ in hoc vorticoso mari cædibus infami? flecterem irarum minas? aut nouus Musicus, cantus dulcedine, in admirationem, inde in auxiliarem manum, raperem tot monstra, quot regit illud mare? Delphinas habuisset, qui mulcentur Musicâ, gaudent tibiaram cantibus, ac vnicumque symphonia est, gregibus aduentant; aliquis ex hoc numero inequitantem L I P S I V M reddidisset terris. At procul hinc Delphini, durum licet genus, sed quod tamen aquilonio flatu celerius audiat humanas, amicas voces, & dorso Musicum suum vehat. Sæuiora portenta alit illud mare, ergo me eripui, & cum bono Deo, memet
mihi

mihi reddidi, patrię reddidi: nec victricem, victamve partem, sed causę æquitatem secutus; & apud quam securè me retegerem, id est pectus recluderem, Catholicè, & vt pressius etiam aliquid, Romanè à parentibus e ductum. Satis, ac nimum etiam diu inter contumacia Battauię tuę vada adhæserat hæc ratis: impegerátque non semel ad rupem illam periclitaturę salutis. non quòd quidquam illius altiùs infedisset menti; affricuerat tamen aliquid noxij sui succi: vnde illa nata, liberioris opinationis, scriptionis. Vidit Deus, & quam semper colui, Dei mater, longiùsque à statione errantem scapham diuino re flatu suo ad tutiora compulit. Ita perpetim mitis & benigna Domina nostra est, lapsos erigit, & seruatum it eos ipsos, qui se perdunt. Tu hęc obgannis: ast ego & euentibus omnis æui & exemplo meo non vno doctus, credo, ab hac vnâ, post illum, omne bonum.

CAP. V.

An sensus suos de Religione apud Battauos presserit.

REDANIVS. Sensus de Religione tuos intimos, quoad vixisti in Battauis, studiosè pertinaciterq; pressisti; memor, & superioris temporis exēplis doctus, quid tibi à feritate Hispanicâ, si quando superior foret, immineret. Nunc nihil est in partibus illis tam vanum, superstitiosum, anile, absurdum, quod non præ te feras, profitearis, laudes, propugnes.

LIPSIVS. Substringe aurem breuiter ac liberè dicturo: si quid non ad gratiam aut gustum tuum erit, sustine & tolera. Pressi apud vos de Religione mëtem meam. in quo si silentio peccaui, peccatum fateor. neque hoc silentiũ meum, testatione vnâ, vbi tempus fuit, leniui, sed spongiã deleui: imò pro timore meo vano, meliora maioráq; illi genti reposui. Neque ego aliam personam nunc indui, veterem exui. Semper mihi (ò tu qui vides & scrutaris has fibras!) semper stetit infixam menti Religio vera, à maioribus tradita. quam & palàm loquimur & profitemur. semper hic sensus, antiquare in Religione, &
cum